

Sag trøstigt kan forsvares med Sværdet — og der synges herom i høje Toner. Dog dette Jesu Ord vender sig bestemt mod denne Opfattelse. Ingen Sag kunde være bedre end hans; men ingen har mere afgjort vist Sværdets Hjælp tilbage, end han gjorde det. Ja, netop fordi hans Sag var saa god, skulde den ikke forsvares med blanke Vaaben; Sværdets Forbandelse skulde ikke sætte sit blodige Spor i hans Værk.

„Ild og Sværd“ har altid været Krigens Apostle. Ved disse to højroastede Prædikanter har den forkyndt Raahedens, Umennesskelighedens, Hadets Lære fra Slægt til Slægt. Brændende Byer, susende Pile, blinkende Sværd, saaledes hed det i gamle Dage. Brændende Byer, hvinende Granater, skarpe Bajonetter, saaledes hedder det nu. Dragten er forandret i Tidens Løb, men Personerne er de samme. „Ild og Sværd“ er lyst i Kuld og Køn af Jordens mægtige som uundværlige Tjenere, men vist bort af Jesus som Forbandelsens Tjenere. Det sker, at kristne Præster nedbeder Guds Velsignelse over Krigens Redskaber, men det er vanskeligt at forstaa, hvorledes de kan gøre det. Det kan dog umuligt være i hans Navn, som har sagt: „Jeg er ikke kommen for at fordærve, men frelse,“ — „Stik dit Sværd i Skeden!“

Vi kan ikke fremdrage disse enkelte Ord mod Krigen uden at nævne det gamle Bud: *Du maa ikke ihjelslaa!* Man kan vel sige, at dette Bud, saaledes som Jesus har uddybet det og indblæst det sin Aand, er det brede Grundlag for Fredssagen. Mand og Mand imellem er Budet trængt igennem inden for de civiliserede Stater; vi betragter jo det at slaas ihjel som en Forbrydelse. At den samme Lov maa blive gældende ogsaa i Staternes indbyrdes Forhold, saa at Krigen med sine Myrderier betragtes som en Forbrydelse, det er just Fredsvennernes Bestræbelse. Det er under denne Bestræbelse, at de mødes af Raabet: „Det er umuligt!“ „En skøn Drøm!“ lyder det fra nogle. „En taabelig Indbildning!“ fra andre — men i et samlet Kor: „Det er umuligt!“ Hvorfor er det umuligt? Er vi dog ikke inden for det enkelte Folk blevne færdige med de blodige Fejder, der i sin Tid betragtedes som lovlig Fremfærd? Saa kan ogsaa Tanken om en ublodig Afgørelse af Folkenes Tvistigheder gennem Voldgift fastholdes som realiserbar. Ingen, som følger lidt med paa dette Omraade, kan nægte, at noget allerede er opnaaet, om ikke ret meget, dog altid en Begyndelse. Og enten Udsigterne er mere eller mindre fjerne, kan vi dog ikke komme bort fra dette: „Du maa ikke ihjelslaa!“ Man kan tale frem og tilbage, pynte op paa Barbaren, saa meget man vil, — Krig er og bliver dog Masse-mord.

Vi behøver ikke at holde os til noget enkelt Bibelford, naar vi vil vise Kristendommens Uforligelighed med Krigens Væsen. Den skærende Modsætning mellem disse to belyses allerbedst ved at fremstille den kristelige Opfattelse af *Menneskets* Værd og sætte Krigens ved Siden af. Hvad er Mennesket, kristeligt set? Han er en Skabning, stillet i Skabningernes uhyre Vrimmel, men udmærket fremfor alle de andre ved at være af Guds Slægt. „Du har ladet ham blive lidet ringere end Englene, Du kronede ham med Ære og Herlighed.“ (Sl. 8, 6). Sin Ære og Herlighed har han forspildt, sin høje Her-

komst har han gjort til Skamme. Dog har Gud ikke forskudt ham, men givet ham Oprejning fra det dybe Fald ved sin Søns Liv, Død, Opstandelse fra Døden. Guds Søns Selvhengivelse for Verdens Frelse er en ny Besøgning paa Menneskets høje Udspring, et mægtigt Vidnesbyrd om hans uendelige Værdi i Guds Øjne. Verden kan ikke opveje en eneste Menneskesjæl, saaledes som Jesus siger: „Hvad gavnede det et Menneske, om han vandt hele Verden, men tog Skade paa sin Sjæl?“ Dette kunde vel i faa Ord være Kristendommens Opfattelse af Menneskets Værdi. Men nu Krigens Betragtning? Hvad er et Menneske værd i Krig? „En Fædrelandsforsvarer“, „sin Konges fuldtro Mand“, „sit Lands ædle Søn“, saaledes hedder det jo — lutter skønne Ord. Men i Realiteten er han kun en Genstand, der gennem Støv, Snavs, Hede eller Kulde — som det nu kan falde — slæbes om fra Sted til Sted og anbringes snart her, snart der uden mindste Hensyn til Liv og Lemmer, viljeløst Redskab i andres Hænder, hvem man kommanderer til at lade sig skyde ned som en skabt Hund. Han er, sagt uden alle Omsvøb, Kanonføde. Skal et Dyr dræbes, tager man gerne Hensyn til, at der tilføjes det den mindst mulige Smerte. Men et saadant Hensyn gælder ikke i de Menneske-myrdrier, der kaldes Krig; der kommer det kun an paa at lemlæste eller dræbe det størst mulige Antal paa den længst mulige Afstand: Se, det er, hvad en Fædrelandsforsvarer er værd i Røg og Damp. Jo, et endnu: han er jo ogsaa Menneskeslagter. Det er vanskeligt at sige, hvad der er det mest nedværdigende for et Menneske: enten at lade sig slagte eller at gøre det samme ved andre. Kan der tænkes nogen større Modsætning til Kristendommens Betragtning af Menneskets uendelige Værdi? Hvilken bitter Ironi: at synges „Te Deum“ efter sejr- rig Krig; der skrider gennem Lovsangen en skærende Mislyd, et Forbandelsens Ord fra gammel Tid: „Hvad har Du gjort? din Broders Blods Røst raaber til mig fra Jorden.“ (1. Moseb. 4, 10). (Sluttes.)

Verdensudstillingen.

I Amerika findes kun ét brændende Spørgsmaal, som endog i den nærmeste Fremtid vil blive det, der sluger alt andet, nemlig Verdensudstillingen, som skal indvies den 12. Oktober 1892 og formelt aabnes den 1. Maj 1893.

Det er omtrent 2 Aar siden, at Befolkningen i de forenede Stater blev enig om, at Firehundredaarsdagen efter Amerikas Opdagelse burde fejres ved en Fredsfest, saa stor og mægtig, som selve den Begivenhed, at Amerika blev opdaget, har været i Historien. Colombia, det yngste af alle de civiliserede Lande, skulde agere Værtinde og hele den øvrige Verden skulde være Gæster, og Dagen skulde fejres med en Udstilling af materielle Beviser paa Menneskeheden's Fremskridt.

Kongresloven, som krævede en Kommission nedsat, overdrog til denne at vælge en Damekomité, saaledes, at der er kvindelige Repræsentanter for hver Stat. Damekomité-forsamling blev allerede indkaldt i 1890 i Chicago, og man vil erindre, hvorledes Præsi-

dentinden, Fru Potter Palmer, har gjort Propaganda for Kvindernes Udstilling i Chicago. Damernes Udstillings-Palæ, til hvilket Tegningen er givet af en Kvinde, skal være aldeles imponerende, og man vil i dette, paa industrielle Omraader, finde Opdagelser, som man neppe før har tænkt skyldes Kvinder. Hvor vidt danske Kvinder vil deltage i Udstillingen ved at udstille deres Sager i Kvindernes Palæ eller ved kun at udstille i den danske Afdeling, er endnu uafgjort; det drejer sig væsenligt her om et økonomisk Spørgsmaal; men vilde det alligevel ikke være baade heldigst og smukkest, om man slog sig sammen med Kvinderne, selv om de danske Kvinder kun vil kunne indtage en meget beskedet Plads?

Cycleudstilling.

Naar man i disse Attener begiver sig til Koncertpalæet, da er det ikke for at glæde sig over skøn Musik, men for at fryde sig over den smukke Udstilling af Cycler — man faar ganske vist Musik i Tilgift, men ved denne Lejlighed agter man ikke saa meget paa den, som den maaske fortjener — Cyclerne lægger Beslag paa al Opmærksomheden. Der er noget for alle, der er billige og dyre, alt som man behager. Mest Opmærksomhed vækker en Dame-Safety (Calcott) med Rytterske. — Man ser en ung Moder, der har anbragt sin lille Pige i en bekvem Kurvestol foran paa Safetien — meget praktisk absolut — enhver „Baby“ synes sikkert bedre om en frisk Cycletur paa Landet med sin Mama end en Rumletur i Barnevogn med Maren paa „Fredsberre“ eller i „Kongens Have“, ellers maa hun have en daarlig Smag.

Af de større Udstillere lægger man særlig Mærke til L. Bendixens elegante Dame-safetis — de smukkeste paa hele Udstillingen — og Ingeman Petersens nye Model, der udmærker sig ved en særlig Lethed.

„Dansk Kvindesamfund“ udstiller en Dukke, iført Sportsdragt, denne er maaske praktisk, men vi tror at kende en endnu mere praktisk Damedragt — dog Smag og Behag er forskellig — i hvert Fald maa man paaskønne, at „Dansk Kvindesamfund“ har udstillet denne Dragt, maaske bidrager det derved til at vække nye Ideer paa dette Omraade, saa Damedragterne paa Cycleudstillingen ad Aare bliver mere værdigt repræsenterede end i Aar.

Skomager Malmstrøm, Østergade, har konstrueret en elegant og behagelig Sportsko med Ventilation, som vi ogsaa kan anbefale til Spadseresko.

I Tirsdags holdt Dr. Grønlund Foredrag for de Udstillingsbesøgende, han fremhævede blandt andet stærkt, at Cyclesporten var den sundeste af al Sport, og særlig lagde han Kvinderne paa Hjerte at cycle, anbefalede Familjefædre med nervesvage og blegsottige Døtre, som kostede mange Penge mellem Aar og Dag til Rejser, Læger og Medicin, at anskaffe Cycler — disse vilde unødvendiggøre Medikamenter og Rekreative rejser.

Udstillingen er endnu aaben Søndag og Mandag — ingen vil fortryde et Besøg.

Nicoline.